

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **I. K.**
bytem X
zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2020 č. j. MHMP 1686749/2020

takto:

- I.** Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 11. 2020 č. j. MHMP 1686749/ 2020 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Pavla Černohouse.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru výstavby (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „stavební úřad“) ze dne 22. 11. 2016,

č. j. P12 43188/2016 OVV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby označené jako „stavba pro údržbu pozemku“ (dále též jen „stavba“ či „záměr“) na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, při ulici X v X.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Konstatoval, že žalobkyně podala dne 25. 10. 2016 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Pozemek parc. č. XA v k. ú. X (dále též jen „předmětný pozemek“), na němž má být objekt umístěn, je podle katastru nemovitostí lesním pozemkem a podle územního plánu je v ploše s funkčním využitím NL – louky, pastviny. Plochy s takovýmto funkčním využitím jsou plochy přírody, krajiny a zeleně, jejichž funkční využití je trvalé travnaté kultury a solitérní porosty. Na pozemku ležícím ve funkční ploše NL mohou být umístěny jako výjimečně přípustné stavby a zařízení pro provoz a údržbu (související s vymezeným funkčním využitím). Stavba pro údržbu pozemku je tedy v daném území z hlediska funkčního využití území v souladu s územním plánem jako výjimečně přípustná. Žalovaný poznamenal, že většina předmětného pozemku se nachází v ochranném pásmu energetické liniové stavby – nadzemního vedení VVN. Podle výkresu územního plánu č. 10 - energetika je část stavby umístěna v ochranném pásmu venkovního vedení VVN.
3. Žalovaný dále poukázal na to, že k záměru byla vydána vyjádření a závazná stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 10. 2016, č. j. MHMP 1756355/2016. Vydané závazné stanovisko z hlediska ochrany lesů bylo nesouhlasné; závazné stanovisko z hlediska zásahu do významného krajinného prvku (dále též jen „VKP“) bylo souhlasné s podmínkou, že v dokumentaci pro stavební povolení bude prokazatelně doloženo, že se jedná o objekt pro údržbu lesních pozemků (poznámka soudu: souhlasné závazné stanovisko s podmínkou, že v dokumentaci pro stavební povolení bude prokazatelně doloženo, že se jedná o objekt pro údržbu lesních pozemků, nebylo ve skutečnosti vydáno z hlediska zásahu do VKP, ale jedná se o souhlas k umístění a povolení stavby, která snižuje nebo mění krajinný ráz. K zásahu do VKP – lesa vydal orgán ochrany přírody pod písmenem 5C nesouhlasné závazné stanovisko).
4. Stavební úřad dospěl po posouzení věci k závěru, že záměr je v rozporu s § 90 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť není v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Se zřetelem k tomu, že byla zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, stavební úřad v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu neprováděl další dokazování a na základě této skutečnosti vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně zamítl.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že odvolání žalobkyně směřovalo proti obsahu závazných stanovisek Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 5. 10. 2016 č. j. MHMP 1756355/2017, konkrétně proti bodům 2 a 5C těchto stanovisek, požádal žalovaný dne 18. 1. 2017 Ministerstvo zemědělství o změnu nebo potvrzení bodu 2 závazného stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy a dále Ministerstvo životního prostředí o změnu nebo potvrzení bodu 5C závazného stanoviska téhož správního orgánu. Ministerstvo zemědělství potvrdilo závazné stanovisko z hlediska ochrany lesů stanoviskem ze dne 16. 2. 2017, č. j. 3761/2017-MZE-16231 a Ministerstvo životního prostředí potvrdilo závazné stanovisko z hlediska zásahu do významného krajinného prvku stanoviskem ze dne 19. 7. 2017, č. j. MZP/2017/500/118. Žalovaný poté

rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017 č. j. MHMP 577123/ 2017 odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Odvolací rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2019 č. j. 10 A 177/2017-30 rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017 č. j. MHMP 577123/2017 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku soud uvedl, že odvolací rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to z toho důvodu, že ministerstvo zemědělství se při potvrzení závazného stanoviska ze dne 5. 10. 2016 č. j. MHMP 1756355/2017 ve vydaném revizním závazném stanovisku nevypořádalo s argumenty žalobkyně uplatněnými v odvolání, které se týkaly bodu 2 přezkoumávaného závazného stanoviska. Žalovaný následně dne 8. 1. 2020 požádal ministerstvo zemědělství o doplnění revizního závazného stanoviska. Ministerstvo zemědělství na základě této žádosti dne 7. 5. 2020 pod č. j. 17294/2020-MZE-16231 opětovně potvrdilo závazné stanovisko MHMP OCP ze dne 5. 10. 2016, č. j. MHMP 1756355/2016.

6. Žalovaný poté podrobně citoval závěry obsažené v potvrzujícím závazném stanovisku ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020, jež se upínají k odvolacím námitkám žalobkyně. Ministerstvo zemědělství mj. uvedlo, že dle situačního výkresu, který je součástí spisu prvoinstančního orgánu, má být stavba umístěna na východní straně předmětného pozemku. Z ortofota vyplývá, že se se jedná o stranu parcely, která je nejdále od rodinného domu na sousední parcele č. XB v katastrálním území X. Parcela byla prohlášena za součást lesního půdního fondu rozhodnutím Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 1980 pod č. j. KHZ 7633/79, které je dle ministerstva součástí spisu. Současný stav parcely, bezlesí, je výsledkem nesplnění povinnosti vlastníků parcely provést její zalesnění a dále existencí ochranného pásma nadzemního vedení elektrické energie. Nelze proto argumentovat tím, že se na parcele nenachází materiálně les s ohledem na existenci bezlesí. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 18. 12. 2000 č. j. LES 445/OO-K bylo rozhodnuto o tom, že se všechny lesy na území hlavního města Prahy zařazují do kategorie lesů zvláštního určení, konkrétně jako lesy příměstské a další lesy se zvýšenou rekreační funkcí. Toto rozhodnutí je odůvodněno tím, že lesy na území hlavního města Prahy mají významné společenské poslání, které převažuje nad funkcí hospodářskou. Co se týče nadzemního vedení elektrické energie, to se na parcele nachází minimálně od roku 1953. Vzhledem k tomu, že se na parcele nalézalo již v době jejího prohlášení za les, nebylo předmětem závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 lesního zákona. Nadzemní vedení elektrické energie je stavbou ve veřejném zájmu, jelikož slouží pro distribuci a přenos elektrické energie domácnostem a podnikům. Naproti tomu předložený záměr není stavbou ve veřejném zájmu; jedná se o soukromý záměr. Existence nadzemního vedení elektrické energie nemůže mít negativní vliv na plnění rekreační funkce lesa, neboť v tom případě by (parcela) nemohla být zařazena mezi lesy příměstské se zvýšenou rekreační funkcí. Legalita stavby nadzemního vedení nemůže mít dle ministerstva zemědělství vliv na otázku posouzení souladu předloženého záměru s účelem lesního zákona, jímž je zachování lesa a plnění všech jeho funkcí.
7. K námitce žalobkyně, že les na předmětném pozemku není a nikdy nebyl, a tudíž není zřejmé, jak může pozemek plnit rekreační funkci lesa, ministerstvo zemědělství v rámci doplněného revizního závazného stanoviska uvedlo, že lokalita V Lipínách, na které se parcela nachází, je plochou bezlesí v přírodní památce Modřanská rokle, která je ohraničena rozsáhlými lesními porosty. Lokalita je těmito lesními porosty oddělena od pražských sídlišť Kamýk, Modřany a Libuš, která se nacházejí v její blízkosti. Pro obyvatele Prahy se jedná o vhodnou příležitost k odpočinku a rekreaci s ohledem na

rozlohu přírodních a lesních ploch včetně jejich prostorového uspořádání a dále s ohledem na nižší hladinu hluku oproti pražské zástavbě. V tom lze spatřovat příklady rekreační funkce lesa na lokalitě V Lipínách, a to i na posuzované parcele. Dalším příkladem může být nižší úroveň znečištění ovzduší oproti pražské zástavbě. Atraktivita lokality pro rekreační účely je zvýšena blízkostí výše uvedených sídlišť. Bezlesí, které se na parcele nachází, nemá na výše uvedené skutečnosti vliv. Bezlesí dle názoru ministerstva zemědělství naopak zlepšuje rekreační funkce lesa s ohledem na různorodost krajiny (estetické účinky na návštěvníky lesa). Možnost odpočinku a např. snížená hluková zátěž nebo snížené znečištění ovzduší se týká i bezlesí na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, tedy i na parcele, s ohledem na to, že bezlesí je ohraničeno lesními porosty. Ministerstvo zemědělství dodalo, že rekreační funkce lesa nelze spojovat pouze s lesním porostem. Pro tyto účely je nutné posuzovat les jako celek a nikoli jednotlivé pozemky určené k plnění funkcí lesa. Ani existence nadzemního vedení elektrické energie nemá negativní vliv na rekreační funkci lesa, a to i v případě předmětné parcely.

8. Ministerstvo zemědělství se ztotožnilo se závěrem MHMP OCP i v otázce, že v důsledku realizace záměru by se zmenšila rozloha lesa na území hl. m. Prahy, přičemž lesy na území hlavního města Prahy vzhledem k jejich nevelké rozloze plní významnou rekreační funkci ve veřejném zájmu. Negativní vliv předloženého záměru na rekreační funkce lesa nacházejícího se na parcele tak vyplývá ze zmenšení výměry lesa v důsledku trvalého odnětí nezbytného k realizaci stavby. V důsledku rozhodnutí o trvalém odnětí pozemku určeného k plnění funkcí lesa přestává být pozemek lesem, s čímž se pojí např. vyloučení vstupu osob v rámci obecného užívání lesa. Právě v omezení obecného užívání lesa lze spatřovat negativní vliv záměru na plnění rekreačních funkcí lesa. Plnění rekreačních funkcí lesa je podmíněno možností les navštěvovat.
9. Vzhledem k výše uvedenému ministerstvo zemědělství shledalo převažující veřejný zájem na zachování lesa, jakož i jeho rekreační funkce, nad zájmem žalobkyně realizovat předmětnou stavbu, a proto závazné stanovisko MHMP OCP potvrdilo. Nad rámec odvolacích námitek žalobkyně v revizním stanovisku uvedlo, že orgán státní správy posuzuje záměr při vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“) nikoli dle jeho souladu s územním plánem, ale pouze dle účelu lesního zákona. Orgány státní správy lesů nejsou územním plánem při vydání závazných stanovisek dle § 14 odst. 2 lesního zákona vázány. Způsob využití parcely dle územního plánu tak není pro vydání závazného stanoviska relevantní.
10. Po shrnutí závěrů revizního závazného stanoviska ministerstva zemědělství žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že předmětem územního řízení je záměr žalobkyně umístit na pozemku parc. č. XA v k. ú. X stavbu pro údržbu pozemku. Předmětem tohoto řízení není již provedená stavba VVN či záměry a stavby jiných stavebníků. Tyto stavby či záměry proto nelze v daném případě posuzovat. Samotná stavba vedení VVN, jak vyplývá nejen ze závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí jako dotčeného orgánu, ale i z jeho potvrzení nadřízeným orgánem, nezamezuje existenci VKP les v této části krajiny, neboť charakteristika VKP vychází přímo z § 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 2 písm. a) a § 3 lesního zákona. Ani skutečnost, že v současné době je na dotčeném pozemku bezlesí s travním porostem a dřevinami při obvodu pozemku, vymezení VKP nezpochybňuje.

11. Na základě toho, že nedošlo ke změně závazných stanovisek, resp. toho, že záměr žalobkyně zůstal v nesouladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona a umístěním a realizací tohoto záměru by mohly být ohroženy zájmy chráněné zákonem o lesích, dospěl žalovaný k závěru, že odvolání není důvodné, a proto jej napadeným rozhodnutím zamítl.
12. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně předně namítla, že jí bylo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu upřeno právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Žalovaný přípisem ze dne 4. 11. 2020 sp. zn. S-MHMP 51714/2017/ STR, č. j. MHMP 1686653/2020 informoval žalobkyni o novém potvrzení závazného stanoviska ministerstvem zemědělství. V přípisu uvedl, že jí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poskytuje lhůtu k vyjádření před vydáním rozhodnutí, a to 10 dní od doručení přípisu. Přípis byl právnímu zástupci žalobkyně doručen dne 9. 11. 2020, a lhůta k vyjádření tak končila dne 19. 11. 2020. Žalovaný však již 18. 11. 2020 vydal napadené rozhodnutí, které vypravil 19. 11. 2020 (v poledne), tedy v den, kdy teprve končila žalobkyni lhůta k vyjádření k podkladům. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím právního zástupce dne 20. 11. 2020. Z uvedené posloupnosti je zjevné, že datace 18. 11. 2020 není chybou v psaní, ale že to je datum reálného vydání rozhodnutí. Žalobkyně se chystala vyjádřit k doplněnému podkladu, avšak s ohledem na to, že před uplynutím lhůty k vyjádření došla jejímu právnímu zástupci notifikace o došlé datové zprávě s napadeným rozhodnutím, své vyjádření již neodesílala (a jeho obsah využila k sepsu dalších žalobních bodů).
13. Kdyby žalovaný vyčkal na doručení vyjádření žalobkyně k podkladům, mohl na něj reagovat, a to například tak, že by požádal ministerstvo zemědělství o součinnost, o doplnění revizního stanoviska, nebo o reakci na informace vyplývající z vyjádření žalobkyně. Žalobkyně v této souvislosti poznamenala, že ministerstvo zemědělství se ve svém revizním stanovisku odvolává na některé podklady, které nejsou součástí spisu stavebního úřadu a ke kterým by žalobkyně ve svém vyjádření předložila protidůkazy. Žalobkyně tyto protidůkazy nepředložila dříve (např. spolu se svou žádostí či v odvolání), neboť nevěděla o tom, že ministerstvo zemědělství použije některé nové podklady (mimo spis stavebního úřadu). Opakovaná revize (přezkum) závazného stanoviska byla provedena bez jakékoli součinnosti správních orgánů se žalobkyní. Žalovaný neinformoval žalobkyni o odeslání požadavku o opakovanou revizi závazného stanoviska, ani ji neinformoval o tom, jaké podklady pro to ministerstvu předložil. Ministerstvo pak neinformovalo žalobkyni, že si opatřuje nějaké vlastní nové podklady a nedalo jí možnost se k nim vyjádřit (a vyvrátit je svými protidůkazy). Žalobkyně v tom spatřuje porušení základní zásady správního řízení, kterou je zásada součinnosti (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu), jež se vztahuje i na kvazirízení o vydání závazného stanoviska. Pokud by žalovaný vyčkal na doručení vyjádření žalobkyně, mohlo by dojít k vypořádání jejích námitek (protidůkazů) ještě ve správním řízení, a nikoli k jejich přednesení až v této žalobě. Porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tím, že žalovaný nevyčkal do konce lhůty stanovené k vyjádření, je tak zásahem do procesních práv žalobkyně, který měl za následek vydání nezákonného rozhodnutí.
14. Žalobkyně dále namítla neexistenci lesa na předmětném pozemku. Konstatovala, že orgán ochrany lesa i orgán ochrany přírody vydaly svá závazná stanoviska na základě fiktivního stavu a nikoliv podle stavu skutečného. Oba orgány přehlížejí, že se jedná o zcela fiktivní „les“ — formálně je předmětný pozemek veden jako lesní „trvalé bezlesí“, kde je navíc vzrůst jakýchkoli dřevin znemožněn tím, že předmětný pozemek je blokován ochranným

pásmem VVN. Rozhodovat o ochraně formálního „lesa — bezlesí“ a argumentovat přitom funkcemi lesa, který zde není a být nemůže, je dle žalobkyně nelogické.

15. Také obě ministerstva ze své úřední činnosti vědí, že zařazení předmětného pozemku jako lesního je sporné. Zřejmé je to ze stanoviska ministerstva zemědělství, které samo tuto otázku prověřovalo, a proto v odůvodnění svého revizního stanoviska argumentuje „rozhodnutím Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 1980 pod č. j. KHZ 7633/79“. Z uvedeného se zdá, že si Ministerstvo zemědělství myslí, že předmětný pozemek je evidován jako lesní již od roku 1980, avšak ve skutečnosti tomu tak není. K jeho uvedení jako „lesního“ došlo až provedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí, jak je uvedena v přípisu katastrálního úřadu ze dne 20. 5. 2010 č. j. OR-727/2010-101/2. Katastrální úřad tuto „opravu“ provedl na podnět žalovaného, který má z ekonomických důvodů zájem na tom, aby pozemek byl označen jako lesní, avšak „oprava“ ze dne 20. 5. 2010 je založena na nesprávném čtení rozhodnutí ze dne 19. 12. 1985 zn. OVLHEZ 5286/85, které odnímallo část parcely č. XC (o výměře 1,3892 ha) ze ZPF a prohlašovalo ji za součást lesního půdního fondu, a které mělo jako přílohu geometrický plán č. 2246020-473/84 potvrzený dne 28. 3. 1985 (dále jen „rozhodnutí z roku 1985“ a „geometrický plán z roku 1985“). Současný zápis v katastru nemovitostí, že se jedná o lesní pozemek, je proto nesprávný. Předmětný pozemek parc. č. XA se nikdy platně nestal lesním. Z rozhodnutí z roku 1985, na které se katastrální úřad odvolával při provedení tohoto chybného zápisu, nijak nevyplyvá, že by právě pozemek parc. č. XA byl (tehdy k tomu kompetentním orgánem) odňat ze ZPF a změněn na lesní pozemek. Rozhodnutí z roku 1985 je totiž nekonkrétní a fakticky nevykonatelné. Ani z rozhodnutí z roku 1985 tedy neplyne, které pozemky jsou lesní, a nelze to zjistit ani z katastru nemovitostí. Katastr je v určení druhu pozemku pouze evidencí bez konstitutivních účinků a navíc tento zápis v katastru je založen na onom nekonkrétním rozhodnutí z roku 1985.
16. Žalobkyně k tomu dále uvedla, že s číslem jednacím 7633/79, zem bylo Národním výborem Hlavního města Prahy, odborem komunálního hospodářství a zemědělství ve vztahu k pozemku parc. č. XD vydáno rozhodnutí již dne 20. 12. 1979, přičemž toto rozhodnutí vyjímá ze ZPF za účelem zalesnění část parcely č. XD (v rozsahu 3,6000 ha) a dále povoluje změnu kultur současně na louku na části téže parcely č. XD (v rozsahu 3,8100 ha). Žalobkyně zároveň odkázala na další rozhodnutí z roku 1979, a sice na rozhodnutí Obvodního národního výboru v Praze 2, odboru výstavby č. j. OKHZ 9708/79/Cim/307/210 ze dne 20. 12. 1979, podle kterého se povoluje změna kultury ze stávajícího druhu „role“ na nový druh „zahrada“, a to mj. u pozemku č. XD v k. ú. X (ve výměře 4,2897 ha). Žalobkyni není zřejmé, jak může ministerstvo zemědělství dospět k závěru, že předmětný pozemek byl rozhodnutím ze dne 13. 2. 1980 změněn na lesní, přestože se stejným číslem jednacím byla vydána minimálně 2 rozhodnutí týkající se pozemku XD, přičemž jedno mění jeho část na „zahradu“ a to druhé z důvodu zalesnění mění jinou jeho část na lesní pozemek. S ohledem na to, že předmětný pozemek nebyl reálně nikdy v dohledné historii lesem a po roce 1979 nebyl nikdy zalesněn, je zjevné, že je to ta část pozemku XD, která byla měněna na zahradu.
17. Všechny výše uvedené důkazy by žalobkyně ministerstvu zemědělství předložila, kdyby věděla, že ministerstvo hodlá vycházet z „rozhodnutí Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 1980 pod č. j. KHZ 7633/79“, a že namísto toho, aby posuzovalo reálný stav, hodlá provádět historickou exkurzi ke zjištění důvodů (vadného) zápisu v katastru nemovitostí. Pokud by ministerstvo zemědělství dodrželo zásadu součinnosti, nebo pokud

by alespoň žalovaný neporušil tuto zásadu a vyčkal na vyjádření žalobkyně, uplatnila by žalobkyně výše uvedená tvrzení a důkazy již před vydáním revizního stanoviska ministerstva zemědělství, popřípadě před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaným, který by tak měl možnost vyžádat od ministerstva nápravu vadného závazného stanoviska.

18. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 12. 2009 č. j. 5 As 94/2008-47, podle kterého k závěru o tom, že se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa, nepostačuje, že je daný pozemek takto formálně veden v katastru nemovitostí. Podstatnou je odpověď na otázku, zda pozemek splňuje definiční znaky obsažené v § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, přičemž podle judikatury je nutné pozemky určené k plnění funkcí lesa jako takové označovat na základě faktického stavu. Pozemek parc. č. XA v k. ú. X v reálu navazuje na obytnou zástavbu, není na něm les, po celé listinami doložitelné období na něm les nebyl, není lesem obklopen, naopak, je od lesa oddělen loukou (podle úřadů však jde o další formální les, bezlesí, i když po staletí to bývalo pole, louka) a nejbližší reálný les je cca 50 – 60 m daleko. Je evidentní, že se nejedná o les a ani o pozemek s lesem související, tedy nejedná se o lesní pozemek ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Obě původní závazná stanoviska (formálně obsažená v jednom dokumentu ze dne 5. 10. 2016 č. j. 1756355/2016) jsou proto nezákonná, protože byla vydána v rozporu se skutečným stavem věci, a ze stejného důvodu jsou nezákonná i „revizní“ stanoviska nadřízeních orgánů, tj. stanovisko ministerstva životního prostředí ze dne 19. 7. 2017 č. j. MZP/2017/500/118 a stanovisko ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020 č. j. 17294/2020-MZE-16231. Tato nezákonnost se pak přenáší i na napadené rozhodnutí a na prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu.
19. Z hlediska zájmů ochrany lesa (podle lesního zákona) zamýšlená stavba nenarušuje žádnou z funkcí skutečného lesa. Tyto funkce jsou zde narušeny, fakticky znemožněny již mnoho let v minulosti postaveným vedením VVN. Fiktivní les na pozemku žalobkyně proto nemůže být ani významným krajinným prvkem „VKP – les“, neboť to, zda je něco VKP či ne, je nutno posuzovat materiálně, podle skutečného stavu. Daný pozemek tak neplní funkce lesa, a není proto zřejmé, jak by mohly být zamýšlenou stavbou oslabeny ekologicko-stabilizační funkce lesa.
20. V dalším žalobním bodu žalobkyně označila za vadná závazná stanoviska, na základě kterých bylo napadené rozhodnutí žalovaným vydáno. Uvedla, že podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny je les významným krajinným prvkem přímo ze zákona. Ve vztahu k závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody a reviznímu stanovisku ministerstva životního prostředí žalobkyně namítla, že ministerstvo se ve svém potvrzujícím stanovisku vůbec nezabývalo skutečností, že se na předmětném pozemku les nenachází a že s lesem ani nesouvisí a ani neslouží lesnímu hospodářství. Jestliže předmětný pozemek není lesním pozemkem, nemůže být tento „neles“ ani „VKP les.“ Závazné stanovisko ministerstva životního prostředí je dle mínění žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť se nijak nevypořádalo se skutečností, že předmětný pozemek není součástí „VKP les“. Ani pro případ, že by se jednalo skutečně o „VKP les“, závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a ani stanovisko ministerstva životního prostředí neuvádí, v čem spočívají hodnoty tohoto VKP a jak by je mohla projednávaná stavba narušit, a to konkrétně ve vztahu k reálné charakteristice lokality. I z tohoto důvodu jsou obě stanoviska nepřezkoumatelná. Jejich nezákonnost je věcně v základu založena tím, že obě tato stanoviska vychází z nepravdivého předpokladu, že se jedná o les, a tedy VKP ze zákona.

21. Co se týče závazného stanoviska orgánu státní správy lesů a revizního stanoviska ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020, jejich nezákonnost vyplývá ze skutečnosti, že obě jsou založena na fiktivním stavu. Další vadou obou stanovisek je nepřezkoumatelnost, neboť nijak nepopisují, jak předmětný pozemek naplňuje materiální definiční znaky pozemku určeného k plnění funkcí lesa. Jestliže ministerstvo zemědělství argumentuje svým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2000 č. j. LES 445/OO-K, jímž bylo rozhodnuto o tom, že všechny lesy na území hlavního města Prahy se zařazují do kategorie lesů zvláštního určení, konkrétně jako lesy příměstské a další lesy se zvýšenou rekreační funkcí, pak uvedené rozhodnutí bylo dle žalobkyně vydáno nezákonným způsobem, neboť je zcela paušální a bylo vydáno bez zjištění stavu věci a jeho vyhodnocení. Předmětný pozemek - i kdyby byl skutečně lesním pozemkem - zvýšenou rekreační funkci neplní a ani plnit nemůže. V hodnocení nepřipustnosti stavby je revizní stanovisko ministerstva zemědělství nepřezkoumatelné — v něm obsažený košatý popis možných rekreačních funkcí je jen obecnou argumentací bez konkrétního vztažení k projednávanému případu.
22. S ohledem na to, že na předmětném pozemku se nenachází les, není možno ani zmenšit rozlohu lesa realizací projednávané stavby. I kdyby se zde les nacházel, je tato paušální argumentace dokladem nerovného zacházení, neboť žalovaný jako orgán státní správy lesů sám sobě různé stavby „zmenšující rozlohu“ lesa umožňuje, ale jiným ji takto paušálně zakazuje.
23. Žalobkyně dále namítla porušení zásady kontinuity zakotvené v § 4 odst. 4 stavebního zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů jsou podle ní nezákonná také z toho důvodu, že opakovaně řeší přípustnost odejmutí části plochy (tvrzeného) lesa, přestože přípustnost „zrušení lesa“ na tomto pozemku již byla kladně odsouhlasena při schvalování územního plánu. Stavební úřad proto neměl k těmto nesouhlasným stanoviskům přihlížet a tuto jejich vadu měl zjistit rovněž žalovaný, a to i bez toho, že by jej na ni žalobkyně upozorňovala.
24. Lpění na tom, že se v dané věci jedná o les, je dle přesvědčení žalobkyně zneužíváním a obcházením práva ze strany žalovaného. Hlavní město Praha se tímto způsobem snaží dosáhnout stavu, kdy jsou uvedené pozemky v důsledku aplikace lesního zákona trvale volně přístupné. Tímto způsobem je obcházena povinnost Hlavního města Prahy hradit vlastníkům nelesních pozemků náhradu za případné prohlášení jejich pozemků za veřejné prostranství.
25. Závěrem žalobkyně namítla porušení zásady rovného zacházení. Poukázala na to, že správní orgány (státní ochrany lesů, ochrany přírody a krajiny) v obou stupních opakovaně tvrdily, že rozhodují v obdobných případech stejně, a že by zamýšlená stavba mohla být precedensem pro nekontrolovanou zástavbu lesů. V případě staveb, které provedlo samo Hlavní město Praha (např. „AREÁL HÁJOVNY V PARKU KAMÝKU“, parc. č. 1858/2, 1858/11 v k. ú. Kamýk, anebo „SRUB V PARKU NA KAMÝKU“, parc. č. 1858/12 v k. ú. Kamýk), tyto orgány umístění stavby na lesní pozemky umožnily, přestože se jedná o mnohem rozsáhlejší stavby, které přitom neslouží k obhospodařování lesa.
26. Žalobkyně uzavřela, že napadené rozhodnutí je z podstaty věci nezákonné, neboť je založené na nezákonných revizních závazných stanoviscích ministerstva zemědělství a ministerstva životního prostředí. Nezákonné je i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, protože vychází z nezákonných závazných stanovisek ze dne 5. 10. 2016 vydaných samotným žalovaným.

27. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že napadené rozhodnutí bylo skutečně vypraveno v poslední den lhůty, ve které byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, tj. dne 19. 11. 2020. I kdyby ale došlo ze strany žalobkyně k vyjádření se k podkladům, nemohlo by dojít k vydání jiného rozhodnutí, jelikož žalovaný byl při vydání rozhodnutí vázán zrušovacím rozsudkem Městského soudu v Praze, jakož i závazným stanoviskem ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020, které potvrdilo závazné stanovisko MHMP OCP ze dne 5. 10. 2016. Výsledek řízení by byl tedy stejný i za předpokladu, že by se žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřila. Tato procesní chyba tedy nemohla mít vliv na výsledek řízení, a práva žalobkyně tak nebyla dotčena.
28. K namítané neexistenci lesa na předmětném pozemku žalovaný uvedl, že nesporně je skutečnost, že se na předmětném pozemku nenachází lesní porost. Jak ale uvedlo ministerstvo zemědělství v revizním závazném stanovisku ze dne 7. 5. 2020, „*(l)okalita V Lipínách, na které se nachází parcela, je plochou bezlesí v přírodní památce Modřanská rokle, která je ohraničena rozsáhlými lesními porosty. Lokalita je oddělena těmito lesními porosty od pražských sídlišť Kamýk, Modřany a Libuš, která se nacházejí v její blízkosti. S tím se pojí to, že pro obyvatele Prahy, včetně těchto sídlišť, se jedná o vhodnou příležitost k odpočinku a rekreaci s ohledem na rozlohu přírodních a lesních ploch včetně jejich prostorového uspořádání a dále s ohledem na nižší hladinu hluku oproti pražské zástavbě. V tom lze spatřovat příklady rekreační funkce lesa na lokalitě V Lipínách, a to i na parcele. (.....) Bezlesí, které se na parcele nachází, nemá vliv na výše uvedené skutečnosti. Bezlesí dle názoru Ministerstva zemědělství naopak zlepšuje rekreační funkce lesa s ohledem na různorodost krajiny (estetické účinky na návštěvníky lesa). Možnost odpočinku a např. snížená hlukové zátěže nebo snížené znečištění ovzduší se týká i bezlesí na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, tedy i na parcele, s ohledem na to, že je bezlesí ohraničeno lesními porosty. Rekreační funkce lesa nelze spojovat pouze s lesním porostem.*”
29. Pokud jde o žalobkyní namítané vady stanoviska orgánu ochrany přírody a revizního stanoviska ministerstva životního prostředí, žalovaný je toho názoru, že ministerstvo životního prostředí se v revizním stanovisku otázkou lesa jako významného krajinného prvku zabývalo, přičemž k námitce neexistence lesa na předmětném pozemku mj. uvedlo, že „*(s)amotná stavba vedení VVN ale rozhodně nezamezuje existenci významného krajinného prvku les v této části krajiny, neboť charakteristika VKP vychází přímo z ustanovení § 3 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb. ve spojení s § 2 a) a § 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Proto ani skutečnost, že v současné době je na dotčeném pozemku parc. č. XA v k. ú. X bezlesí s travním porostem a dřevinami při obvodu pozemku, vymezení VKP nezpochybňuje.*“ V otázce posouzení předmětného pozemku jako pozemku určeného k plnění funkce lesa pak žalovaný odkázal na revizní stanovisko ministerstva zemědělství, v němž se ministerstvo touto otázkou podrobně zabývalo.
30. Ve vztahu k namítanému porušení zásady kontinuity, kdy žalobkyně argumentuje tím, že územní plán umožňuje změnu pozemku z lesního na nelesní, žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na revizní stanovisko ministerstva zemědělství, podle kterého orgán státní správy lesů při vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 lesního zákona posuzuje záměr nikoli dle jeho souladu s územním plánem, ale pouze dle účelu lesního zákona. Orgány

státní správy lesů nejsou územním plánem při vydání závazných stanovisek dle § 14 odst. 2 lesního zákona vázány.

31. Co se týče žalobní námitky, kterou je mu vytýkáno zneužívání a obcházení práva, žalovaný ohledně otázky existence lesa na předmětném pozemku, resp. jeho funkčnosti jako lesního pozemku odkázal na revizní stanovisko ministerstva zemědělství a dodal, že při rozhodování byl vázán odborným názorem dotčených orgánů, které ve věci vydaly závazná stanoviska a revizní stanoviska, jakož i závěry uvedenými ve zrušovacím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019.
32. Stran námitky nerovného zacházení pak žalovaný uvedl, že ke stavbám, které v této souvislosti zmiňuje žalobkyně v žalobě, se nemůže vyjádřit, neboť mu není znám jejich účel, ani to, kdy a kým byly povoleny. Pokud bylo vlastníku lesa povoleno lesní pozemek využít za jiným účelem než k plnění funkcí lesa, musel být souhlas orgánu státní správy lesa řádně odůvodněn. Podle uvedených staveb lze předpokládat, že v jejich případě byl zájem vlastníka v souladu s veřejným zájmem na využití lesních pozemků k rekreačním účelům. Předmětem řízení v nyní projednávané věci nicméně bylo vydání rozhodnutí o umístění stavby na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, nikoliv přezkoumání jiných rozhodnutí.
33. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
34. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
35. Podle § 2 písm. b) lesního zákona pro účely tohoto zákona se rozumí funkcemi lesa přínosy podmíněné existencí lesa, které se člení na produkční a mimoprodukční.
36. Podle § 2 písm. a) lesního zákona pro účely tohoto zákona se rozumí lesem lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa.
37. Podle § 3 odst. 1 lesního zákona pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou
 - a) pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "lesní pozemky"),
 - b) zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, ostatní plochy, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu a jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství (dále jen "jiné pozemky"). U těchto pozemků může orgán státní správy lesů naříditi označení jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa.
38. Podle § 3 odst. 3 lesního zákona v pochybnostech o tom, zda jde o pozemky určené k plnění funkcí lesa, rozhoduje orgán státní správy lesů.
39. Podle § 14 odst. 2 lesního zákona dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje

lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.

40. Podle § 19 odst. 1 lesního zákona každý má právo vstupovat do lesa na vlastní nebezpečí, sbírat tam pro vlastní potřebu lesní plody a suchou na zemi ležící klest. Při tom je povinen les nepoškozovat, nenarušovat lesní prostředí a dbát pokynů vlastníka, popřípadě nájemce lesa a jeho zaměstnanců.
41. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu zemědělský půdní fond tvoří pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není (dále jen „zemědělská půda“).
42. Podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2021, se pro účely tohoto zákona vymezují některé základní pojmy takto: významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídelních útvarů včetně historických zahrad a parků.
43. Podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2021, významné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
44. Podle § 4 odst. 4 stavebního zákona dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.
45. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
46. Žalobkyně zcela oprávněně vytkla žalovanému, že jí svým postupem v dané věci neumožnil vyjádřit se před vydáním rozhodnutí, a porušil tak povinnost zakotvenou v § 36 odst. 3 správního řádu. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalovaný vydal napadené

rozhodnutí v době, kdy žalobkyni ještě běžela desetidenní lhůta k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, kterou jí žalovaný stanovil přípisem ze dne 4. 11. 2020 č. j. MHMP 1686653/2020. Skutečnost, že žalovaný ve věci samé rozhodl, aniž by vyčkal uplynutí lhůty stanovené žalobkyni k vyjádření, je naprostým popřením základního procesního práva účastníka správního řízení, jímž je právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Není pochyb o tom, že revizní závazné stanovisko ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020 bylo v posuzované věci významným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, a tím spíše mělo být žalobkyni zachováno právo vyjádřit se k němu.

47. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018-59 dovedl, že *„(s)právní orgány mají zásadní povinnost danou v § 36 odst. 3 spr. ř. umožnit účastníkům řízení se seznámit s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí (s výjimkami povolenými zákonem, povahou věci, či dovozenými judikaturou, viz dále). Judikatura dovedla, že tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015-44, č. 3408/2016 Sb. NSS, ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, č. 303/2004 Sb. NSS, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS, obdobně srov. i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 1997, č. j. 7 A 1/95-34). V obecné rovině tak nemůže nastat situace, kdy účastník řízení nebude mít možnost se se závazným stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu.“*
48. Zajištění tohoto práva je nedílnou součástí ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, resp. ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny. Jak uvedl Ústavní soud např. v nálezu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, *„[z]ásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K takové skutečnosti musí soud přezkoumávající napadené správní rozhodnutí přihlídnout a rozhodnutí zrušit.“*
49. Výjimky z povinnosti správního orgánu umožnit účastníkům řízení seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí lze rozdělit do tří kategorií: 1) účastník řízení je se všemi podklady rozhodnutí již obeznámen (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009-95); 2) rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2011, č. j. 4 As 22/2010-54) a 3) jestliže tak stanoví zákon (např. v řízení o žádosti, když se žádosti vyhovuje, nebo v odvolacím řízení, když odvolací správní orgán nepořídil nové podklady rozhodnutí). V těchto typových případech by trváním na povinnosti umožnit účastníkům řízení seznámit se s podklady rozhodnutí nebyl naplněn cíl a smysl ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žádná z těchto tří výjimečných situací nicméně v projednávané věci nenastala.
50. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010 č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 As 24/2013 – 28 nebo ze dne 22. 1. 2009 č. j. 6 As

16/2008 – 90). Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011 č.j. 8 As 28/2011 – 78 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „(n)ámítl-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, je (...) pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“ V nyní projednávané věci žalobkyně této povinnosti dostala – v žalobě nejenže specifikovala podklad rozhodnutí, ke kterému se nemohla vyjádřit (bylo jí revizní stanovisko ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020), ale zároveň uvedla, jakým způsobem mohlo vytčené pochybení správního orgánu ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. V tomto směru lze poukázat na její argumentaci, že pokud by žalovaný vyčkal na doručení vyjádření žalobkyně k podkladům, mohl na něj reagovat, a to například tím způsobem, že by požádal ministerstvo zemědělství o součinnost nebo o doplnění revizního stanoviska, a k vypořádání jejích námitek a protidůkazů mohlo dojít ještě ve správním řízení.

51. Žalovanému nelze přisvědčit v tom, že výše zmíněné procesní pochybení nemohlo mít vliv na výsledek řízení. Pokud by žalovaný postupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a umožnil žalobkyni vyjádřit se ve stanovené lhůtě k nově opatřenému podkladu v podobě revizního závazného stanoviska ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020, lze důvodně předpokládat, že žalobkyně by ve vyjádření k tomuto podkladu uplatnila obdobné námítky, které vznesla v žalobě, tj. zpochybnila by s odkazem na jiná rozhodnutí vztahující se k předmětnému pozemku, srovnávací sestavení parcel a sdělení Pozemkového fondu České republiky ze dne 9. 2. 2006 argumentaci ministerstva zemědělství, že „*parcela byla prohlášena za součást lesního půdního fondu rozhodnutím Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 1980 pod č. j. KHZ 7633/79*“, jakož i to, že předmětný pozemek splňuje z materiálního hlediska znaky pozemku určeného k plnění funkcí lesa zakotvené v § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona.
52. Soud nyní nemůže předjímat, jak by žalovaný poté dále postupoval – zda by nové argumenty žalobkyně posoudil na podkladě již shromážděných podkladů sám, nebo zda by se obrátil se žádostí o součinnost opět na ministerstvo zemědělství. V každém případě by však musel na tyto nové námítky žalobkyně a jí označené „protidůkazy“ reagovat a vypořádat se s nimi v napadeném rozhodnutí. Je sice možné, že výsledek řízení by byl nakonec stejný, odůvodnění odvolacího rozhodnutí žalovaného by však zcela jistě nemohlo být totožné s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu.
53. Soud pro úplnost podotýká, že argumentace dotčeného orgánu, že „*parcela byla prohlášena za součást lesního půdního fondu rozhodnutím Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 1980 pod č. j. KHZ 7633/79*“, se poprvé objevila až v revizním závazném stanovisku ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020. Žalobkyně se tedy vůči této argumentaci nemohla dříve jakkoliv vyjádřit a uplatnit důkazní návrhy, které její správnost zpochybňují či přímo vyvracejí. Pokud tak učiní v dalším řízení před žalovaným, které bude následovat po zrušení napadeného rozhodnutí, nebude takový postup v rozporu se zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu.
54. V procesním pochybení, jehož se žalovaný dopustil tím, že neumožnil žalobkyni vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům rozhodnutí, soud z výše popsaných důvodů spatřuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které

mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pro tuto podstatnou vadu řízení, kterou žalobkyně v žalobě důvodně namítla, je podle § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s. nutné napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušit.

55. Co se týče dalších žalobních námitek, jejichž jádrem je tvrzení žalobkyně, že na předmětném pozemku se žádný les nenachází, resp. že se nejedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa (k těmto námitkám obsahově patří i ty, jimiž žalobkyně brojí proti závazným stanoviskům dotčených orgánů), soud považuje za předčasné se k nim vyjadřovat za situace, kdy žalobkyni nebyl poskytnut náležitý prostor k vyjádření ke všem podkladům rozhodnutí, a její argumentaci k této stěžejní otázce včetně případných důkazních návrhů, jakož i jejich vypořádání ze strany žalovaného tudíž nelze považovat za konečné. Žalobkyni je nicméně třeba dát v obecné rovině za pravdu, že pro kvalifikaci předmětného pozemku jako pozemku určeného k plnění funkcí lesa není rozhodné, jak je tento pozemek veden v katastru nemovitostí. Žalobkyně v této souvislosti přílehavě poukázala na rozsudek ze dne 18. 12. 2009 č. j. 5 As 94/2008 – 44, v němž NSS dovodil, že *„(l)esní zákon tedy definuje pozemek určený k plnění funkcí lesa materiálně. Takový pozemek musí fakticky naplňovat znaky lesního pozemku či jiného pozemku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) nebo b) lesního zákona. Skutečnost, že daný pozemek je v katastru nemovitostí formálně veden jako pozemek lesní, resp. jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, nemůže tedy být v dané otázce rozhodující.“*
56. Soud má za to, že otázka naplnění materiálních znaků pozemku určeného k plnění funkcí lesa nebyla v projednávané věci náležitě objasněna. Není sporu o tom, že na předmětném pozemku se nenachází lesní porosty s jejich prostředím (stavební úřad, žalovaný a ani dotčené orgány netvrdí, že by se tam někdy v minulosti lesní porosty nacházely). Z hlediska ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, které vymezuje tzv. „jiné pozemky“ určené k plnění funkcí lesa (rozuměj jiné než lesní pozemky), přichází u předmětného pozemku v úvahu toliko jeho podřazení pod *ostatní plochy, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu a jestliže s lesem souvisejí*. Ministerstvo zemědělství v revizním závazném stanovisku ze dne 7. 5. 2002 vyšlo při úvahách o charakteru předmětného pozemku z toho, že parcela byla prohlášena za součást lesního půdního fondu rozhodnutím Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 1980 pod č. j. KHZ 7633/79, což ovšem žalobkyně popírá a v žalobě naopak tvrdí, že se ve skutečnosti jedná o zahradu či trvalý travní porost, což je dle § 1 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu součástí zemědělského půdního fondu. Také další dotčené orgány ve svém závazném stanovisku zohlednily především stav zápisu předmětného pozemku v katastru nemovitostí, aniž by se detailněji zabývaly tím, zda a jakým způsobem předmětný pozemek souvisí s konkrétním lesem (míněno lesem v materiálním smyslu). Zcela stranou jejich pozornosti přitom zůstala nejen vzdálenost předmětného pozemku od nejbližšího lesního porostu, ale i skutečnost, že předmětný pozemek ze dvou stran přiléhá k zástavbě rodinných domů a bezprostředně sousedí s jiným pozemkem ve vlastnictví žalobkyně, který je v katastru nemovitostí veden jako zahrada.
57. Odpověď na klíčovou otázku, zda je předmětný pozemek skutečně pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, a tedy zároveň lesem ve smyslu legální definice tohoto pojmu obsažené v § 2 písm. a) lesního zákona, je přitom zásadní i pro posouzení toho, zda umístění stavby na předmětném pozemku může vůbec představovat zásah, který by mohl vést k poškození nebo zničení lesa jakožto významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho

ekologicko-stabilizační funkce, a zda by v případě realizace zamýšlené stavby došlo ke zmenšení rozlohy lesa.

58. Na druhou stranu je třeba uvést, že je-li předmětný pozemek pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, pak se na něj vztahuje rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 18. 12. 2000 č. j. LES 445/OO-K, jímž bylo rozhodnuto o tom, že všechny lesy na území hlavního města Prahy se zařazují do kategorie lesů zvláštního určení, konkrétně jako lesy příměstské a další lesy se zvýšenou rekreační funkcí. Nesouhlas žalobkyně s paušálním dopadem tohoto rozhodnutí je bezpředmětný, a to i s ohledem na datum vydání zmíněného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že lhůta pro jeho případný soudní přezkum dávno uplynula. Je-li předmětný pozemek pozemkem určeným k plnění funkcí lesa a tedy lesem podle § 2 písm. a) lesního zákona, je bez ohledu na nesouhlasný postoj žalobkyně také volně přístupný veřejnosti, neboť na něj dopadá právní úprava obsažená v § 19 odst. 1 lesního zákona, jež každému umožňuje na takový pozemek vstupovat.
59. Bude na žalovaném, aby poté, co v dalším řízení umožní žalobkyni vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, po zohlednění konkrétních okolností případu zaujal jednoznačný a především řádně zdůvodněný závěr ohledně toho, zda předmětný pozemek fakticky naplňuje materiální znaky pozemku určeného k plnění funkcí lesa, v němž se vypořádá se související argumentací žalobkyně. S ohledem na existující pochybnosti stran charakteru předmětného pozemku přichází v úvahu i možnost iniciace řízení podle § 3 odst. 3 lesního zákona, jehož výsledkem by bylo deklaratorní rozhodnutí orgánu státní správy lesů o tom, zda jde o pozemek určený k plnění funkcí lesa, které by tuto spornou otázku s definitivní platností vyřešilo. Takové řízení je možné zahájit jak na návrh žalobkyně, tak z moci úřední, přičemž jeho výsledkem je rozhodnutí podléhající přezkumu ve správním soudnictví (k tomu viz výše citovaný rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2009 č. j. 5 As 94/2008 – 44 ve spojení s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2008 – 80).
60. K žalobkyní namítanému porušení zásady kontinuity zakotvené v § 4 odst. 4 stavebního zákona soud uvádí, že i přes poměrně kostrbatou formulaci této námitky (územním plánem není rozhodováno o „zrušení lesa“ na předmětném pozemku) lze seznat její podstatu, která míří na rozpor mezi druhem předmětného pozemku a způsobem jeho ochrany podle katastru nemovitostí na straně jedné, a tím, jak je předmětný pozemek z hlediska způsobu využití vymezen v územním plánu. Již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně poukazovala na to, že pozemek je podle platného územního plánu určen jako NL – louky, pastviny. Způsob, jakým se s touto odvolací námitkou vypořádalo revizní závazné stanovisko ministerstva zemědělství a napadené rozhodnutí, je nezákonný. Nelze přisvědčit názoru vyjádřenému v revizním závazném stanovisku ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020, jenž byl následně převzat i žalovaným, že orgány státní správy lesů jsou při vydávání závazných stanovisek podle § 14 odst. 2 lesního zákona vázány výlučně účelem lesního zákona a způsob využití příslušného pozemku podle územního plánu je pro vydání jejich stanoviska irelevantní. Na tomto místě soud považuje za vhodné poukázat na závěry rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2022 č. j. 10 As 287/2020 – 28, jímž byla v řízení týkajícím se totožných účastníků řešena otázka změny využití území u předmětného pozemku. NSS ve zmíněném rozsudku přisvědčil námitce stěžovatelky (žalobkyně), podle které je správní rozhodnutí stiženo vadou, neboť magistrát vycházel z nesprávných (nedostatečně zdůvodněných) závazných stanovisek. Dotčené orgány se v nich totiž řádně nevyjádřily k dřívějším závazným stanoviskům, ve kterých

proti lukám a pastvinám na stěžovatelčině pozemku nic nenamítaly. NSS v této souvislosti podotkl, že už opakovaně vyslovil, že souhlas s určitým záměrem, který dotčené orgány udělily při územním plánování, nelze pominout ani v pozdějším územním řízení. Kontinuita závazných stanovisek znamená, že dotčené orgány jsou vázány svým stanoviskem vydaným v předchozích etapách a měnit jej mohou zpravidla jen při změně poměrů na posuzovaném území. Podle judikatury lze přitom za změnu poměrů považovat jen objektivní skutečnost; bez ní správní orgán nemůže své stanovisko zpřísnit jen proto, že později změnil názor.

61. Dle NSS proto nelze souhlasit s tvrzením, že dotčené orgány, které se vyjadřují v územním řízení, nejsou vázány dřívějším závazným stanoviskem vydaným pro potřeby územního plánu. Pokud už ve fázi územního plánování byl zřejmý záměr využít území určitým způsobem, nemohou dotčené orgány v územním řízení tvrdit, jestliže záměr zůstává v hlavních rysech stejný, že teprve nyní jej mohou posoudit ve větší podrobnosti. NSS tak v obecné rovině označil za nesprávné přesvědčení dotčených orgánů, že je při posuzování charakteru pozemku či intenzity hrozícího zásahu do přírody v územním řízení neváže ani hotový územní plán, ani postoj k osudu určité plochy, který daly dotčené orgány najevo při projednávání územního plánu.
62. V témže rozsudku NSS výslovně konstatoval, že „aby stěžovatelka pochopila, proč její žádosti nelze vyhovět, a aby soudy mohly tuto otázku přezkoumat, musejí správní orgány jasně vysvětlit, proč se během územního plánování nebránily tomu, aby byl stěžovatelčin pozemek zařazen mezi *louky a pastviny*. Pokud je mylný stěžovatelčin předpoklad, že *louky a pastviny* by neměly (nemohou) zahrnovat pozemky určené k plnění funkcí lesa, nechť správní orgány vysvětlí, proč je mylný. Pokud naopak tento předpoklad platí, musejí správní orgány o to pečlivěji zdůvodnit, proč nevyjádřily tento názor už pro potřeby územního plánu. Prosazovat jej až nyní v územním řízení je totiž pro stěžovatelku překvapivé.”
63. Právě citované závěry rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2022 č. j. 10 As 287/2020 – 28 zřetelně dokládají nezákonnost závěru ministerstva zemědělství a potažmo i žalovaného, že orgány státní správy lesů jsou při vydávání závazných stanovisek podle § 14 odst. 2 lesního zákona vázány výlučně účelem lesního zákona a způsob využití příslušného pozemku podle územního plánu je pro vydání jejich stanoviska irelevantní. I pro nyní projednávanou věc zároveň platí požadavky formulované v předchozím odstavci, tedy požadavek na srozumitelné a pečlivé vysvětlení toho, proč se správní orgány během územního plánování nebránily tomu, aby byl pozemek žalobkyně zařazen mezi *louky a pastviny*, a proč je mylný (či naopak správný) předpoklad žalobkyně, že *louky a pastviny* nemohou zahrnovat pozemky určené k plnění funkcí lesa. Absence takového vysvětlení činí revizní závazné stanovisko ministerstva zemědělství ze dne 7. 5. 2020 nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a tato nepřezkoumatelnost způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020 č. j. 8 As 135/2018 - 23).
64. Závěrem soud uvádí, že námitku, v níž žalobkyně dovozuje porušení zásady rovného zacházení s poukazem na jiné dvě stavby, které provedlo hlavní město Praha („AREÁL HÁJOVNY V PARKU KAMÝKU“ a „SRUB V PARKU NA KAMÝKU“), považuje za neopodstatněnou. I kdyby hypoteticky v případě těchto dvou staveb došlo ze strany správních orgánů při vydání rozhodnutí o jejich umístění (či povolení) k porušení lesního zákona, nemohla by tato nezákonnost založit legitimní očekávání žalobkyně, že i v její věci

bude správní orgán rozhodovat v rozporu se zákonem. V rozsudku ze dne 19. 4. 2017 č.j. 6 As 98/2016-54 Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně vyložil, že „(l)egitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy mohou zpravidla založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích, tedy *secundum et intra legem*, nikoli *contra legem*, a s ohledem na princip enumerativnosti státních pretenzí, resp. legality výkonu veřejné moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, též § 2 odst. 1 správního řádu z roku 2004) ani *praeter legem*.“ Rozhodování správního orgánu ve dvou žalobkyní označených případech není možné označit za správní praxi zakládající legitimní očekávání žalobkyně i z toho důvodu, že se nejedná o ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2020 č. j. 9 As 351/2019-142).

65. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro výše vytčené vady řízení rozsudkem bez jednání zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) a § 78 odst. 1 s.ř.s.]. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
66. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení tvořených jednak zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč, dále odměnou za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, sepis žaloby) a dvěma režijními paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a též částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu